

Alina Sofija Potisk
SMRT

(Tišina, ki živi pod vsem.)

Smrt ni konec.
Je odsotnost začetka.
Je dan brez jutra,
samo dolg popoldan,
ki se nikoli ne konča.

Ne pride s koso,
pride s pozabo.
Najprej te pozabi tvoj glas,
potem tvoje dlani,
nato tvoj smeh v spominu drugega.

Smrt ni tema,
je raztapljanje.
Voda, ki odnese tvoje ime iz peska.

In kadar stojiš ob robu,
se ne bojiš padca ...
Bojiš se tega,
da te nihče ne bo poklical nazaj.

Ema Krek
KAKO PIŠEM PESMI

Kako pisati pesmi?
Čisto prve, postavijo se črke.
Kot mahne žilice, cevi,
po katerih bo tekla kri.
Potem pa pridejo na vrsto rime.
V sestavljenko se vrstijo,
so kosti, ogrodje gradijo.
Pripotujejo še verzi.
To so rebra in vretenca hrbtenice,
ta raste in se počasi zvije.
Po kosih je vse razmetano,
raztreseno povsod na veliko in malo.
A kar naenkrat se začne,
povezuje se vse.
Mišice se razvijejo,
počasi se okoli celega telesa povijejo.
Nekaj pa vendar manjka.
V pljučih je luknjica,
zame uganka.
Pa malo premlevam, razmišljam
in vanjo dušo upihnem.
Pesem pridno vstane,

pogleda okrog
in si nadene čisto nove uhane.
Pa grem, mi reče.
Pa greš, ji rečem nazaj.

Leni Štemberger
UBESEDITI POPOLNO STANJE

Bleščeča gladina
nezaznavno razpira
pore;
sokovi globin se
v hlapih vrtinčijo
k izvoru.
Um se napreza,
z odsotnim pogledom
motri prehajanje
stanja.
Svetlobni žarki
z ostro milino
razkrajajo na videz
večna, samozadostna obličja ...
Želim si biti, a
kaj, ko zorim ...
Vse je gnetljivo,
venomer v prehodu
in vselej tam,
kjer ni...

Jan Arh
RDEČI SNEG

Nebo je temno in sonce krvavo,
šklepetajo v megli suhe kosti,
ki nanje so vrane pristale vreščavo,
zdaj z njimi se utapljajo v mlaki krvi.

Koščenih se vej trhlo listje oklepa,
ko hrasti rogovilasto sršijo
in ti si v žametnem mraku prelepa,
duhovi pa tiho z grobov govorijo.

Še zadnji škrlat sije na katedralo,
da v gotskih je oknih senčna mehkoba;
hlad tvojih besed je kot ostro bodalo,
ki vrata odpira mojega groba.

V prsih nastala je temna razpoka,
na tla pa rubini so mnogi se vlili
in nanje je sneg natrosil cvetove,

ki so se v topli rdečini topili.

Še vseeno podal sem ti roke krvave,
še zadnji pred smrtjo ledeni objem –
želel sem ti reči ..., a misel je umrla,
solz ni bilo več, le hlad, temen sen.

Eva Šubic
ZAPORA SPREHAJALNE POTI

1.

Vate so se naselili konci.
Pobiral si jih
kot kosme gozdnega roba
iz pasjega kožuha.

Ostale so mucke.
Predle so.
Nisi pričakoval,
da bo tvoja smrt
imela glasbeno spremljavo.

2.

Rad se razgledaš po ljudeh.

Včasih se ti zazdi,
da vsi nosijo iste obraze
*(to je znak, da si zaspan
ali pa že zelo star).*

3.

Pestoval si mrtvega psa
še ure po njegovi smrti.
Vsake toliko
si ga pogladil po trebuhu.

Veš, da bi živ renčal.

Vika Trebičnik
HADRIJANOVA PESEM

Milosten, z usti polnimi smeha,
si na oltarju mojih verzov kršččen,
to mi edina je uteha.

Umoril te je jesenski Dan.
Utopil si se v Nilu,

vzrok neznan.

S spomini kiparim tvoj obraz,
pod prsti mojimi podoba tvoja oživi,
lice toplo je v dokaz.

O, da zganile bi se dlani
in strgale meso iz mene:
nič več laži, samo kosti.

To noč ti verniki poljubljajo telo.
A ni dovolj!
Kamen ni meso.

To noč z oltarjev se cedi žrtvovana kri.
A ni dovolj!
Besede niso ti.